

Om et Verdenspostfrimærke.

I en fransk Boghandlertidende læses følgende Kundgørelse:

»Alle Værkerne sendes uden Forhøjelse af de i For-tegnelsen anførte Priser franko til alle Lande, som har sluttet sig til Verdenspostforeningen.

. . . . [som Betaling] modtages [ogsaa] Postfri-mærker fra alle Landene for et Beløb af højst 6 Francs.

Vi beder vore udenlandske Kunder ej at misbruge denne Betalingsmaade, thi Afhændelsen af disse Frimærker er os ikke meget let; vi anbefaler dem desuden for-trinsvis at sende os Frimærker af ringe Værdi, da disses Afhændelse er os lettest«.

Hvilken yderligere Lettelse vilde det ikke være, om de tilsendte Frimærker kunde bruges over hele Verdenspostfor-eningen til at frigøre Korsbaandforsendelser af den Vægt, som sendes for Frimærker hvert til en Værdi af 5 af de fleste Landes mindste Mønter!

Boghandelen vilde for en stor Del blive international, — ja, ej alene Boghandelen: til Dels ogsaa Musik- og Kunsthandelen. Og desuden kan jo Vareprøver, Mønstre og meget andet sendes under Korsbaand.

Den Vanskelighed, som skal overvindes, bestaar for Tiden i, at hvo, som snarest muligt ønsker en netop ud-kommen Bog, et Flyveskrift, en Avis, et Musikstykke, et Fotografi el. lign. fra et fremmed Land, ikke dør kender nogen — i alt Fald ikke saa nøje, at han tør bede denne have den Ulejlighed at gøre Udlægget og sende den

Om et Verdenspostfrimærke.

I en fransk Boghandlertidende læses følgende Kundgørelse:

»Alle Værkerne sendes uden Forhøjelse af de i For-tegnelsen anførte Priser franko til alle Lande, som har sluttet sig til Verdenspostforeningen.

. . . . [som Betaling] modtages [ogsaa] Postfri-mærker fra alle Landene for et Beløb af højst 6 Francs.

Vi beder vore udenlandske Kunder ej at misbruge denne Betalingsmaade, thi Afhændelsen af disse Frimærker er os ikke meget let; vi anbefaler dem desuden for-trinsvis at sende os Frimærker af ringe Værdi, da disses Afhændelse er os lettest«.

Hvilken yderligere Lettelse vilde det ikke være, om de tilsendte Frimærker kunde bruges over hele Verdenspostfor-eningen til at frigøre Korsbaandforsendelser af den Vægt, som sendes for Frimærker hvert til en Værdi af 5 af de fleste Landes mindste Mønter!

Boghandelen vilde for en stor Del blive international, — ja, ej alene Boghandelen: til Dels ogsaa Musik- og Kunsthandelen. Og desuden kan jo Vareprøver, Mønstre og meget andet sendes under Korsbaand.

Den Vanskelighed, som skal overvindes, bestaar for Tiden i, at hvo, som snarest muligt ønsker en netop ud-kommen Bog, et Flyveskrift, en Avis, et Musikstykke, et Fotografi el. lign. fra et fremmed Land, ikke dør kender nogen — i alt Fald ikke saa nøje, at han tør bede denne have den Ulejlighed at gøre Udlæget og sende den

ønskede Genstand; — og skal man have Ulejlighed med Postanvisning eller endog bruge Mellemlandere, bliver Forsendelsen oftest meget dyrere og meget langsommere. Alene disse sidste Hensyn er ikke sjelden tilstrækkelig afskrækkende. Der gøres end ikke et Forsøg.

Havde man derimod et Verdenspostfrimærke — der jo meget godt indtil videre kunde koste 5 Øre i de nordiske Riger, 5 Centimes (eller hvad dertil svarer i den latinske Møntkonventions Lande), 5 Pfennig i Tyskland osv., — da behøvede man kun at sende vedkommende oprindelige Forhandler et Brev med saa mange af disse Verdenspostfrimærker, som tilsammen udgjorde Beløbets Værdi. Brevet kunde naar som helst kastes i en Brevkasse. Ulejligheden var den mindst mulige.

Var der i Frimærker sendt for lidt, vilde Afsenderen komme til at lide den forskyldte Straf, idet han da sandsynligvis (hvis han ikke hørte til de bekendte og faste Kunder) vilde modtage omtrent følgende Ord paa et Brevkort: »Da Beløbet ikke var tilstrækkeligt, og da det yderligere er formindsket ved Frigørelsen af nærværende Brevkort, bedes De i frigjort Brev at sende os endnu saa og saa mange »5-Mærker«, efter hvis Modtagelse det ønskede skal blive Dem sendt med omgaaende Post«.

Var derimod for meget sendt, vilde Forhandleren sende det overskydende tilbage med Korsbaandforsendelsen eller — dersom Kunden var i fast Regning — føre ham det til Indtægt, saa at han næste Gang kunde sende saa meget mindre.

Folk vilde snart lære at være saa omhyggelige som muligt med at sende Forudbetalingen i Frimærker, hverken for mange eller for faa. At Forudbetaling blev almindeligere, vilde ogsaa have sin Betydning for Kreditforholdene.

Som man ser af ovenstaaende Kundgørelse fra den franske Boghandler, er det alt nu meget almindeligt at modtage Betaling i Frimærker. Disses Pris maa dog trykkes, fordi de ikke altid er lette at afsætte; dette vil

med andre Ord sige, at Bogerne kunde sælges billigere, dersom de modtagne fremmede Frimærker var lettere at afsætte. Men dette opnaas jo netop ved Indførelsen af et Verdenspostfrimærke. Et saadant vilde kunne bruges strax baade i Ind- og Udland til alle Postforsendelser*), medens nu de i fremmede Frimærker modtagne Betalinger ofte i længere Tid maa henligge som en død Kapital. Er denne vel ikke stor for den enkelte, bliver den det hos de mange enkelte tilsammen; og den voxer, efterhaanden som det bliver almindeligere at bruge Frimærker som internationale Pengesedler.

Men, vil man spørge — hvorledes skulde nu de af Verdenspostfrimærket (forsøgsvis kun til en Værdi af 5) flydende Indtægter deles imellem de forskellige Stater? Skulde hver af disse have Ret til at fabrikere Verdenspostfrimærket?

Ubetinget: Nej. Fabrikationen maatte foregaa kun et eneste Sted, og da naturligvis dèr, hvor Verdenspostforeningen har sit Hovedsæde: i Bern. Dertil maatte de forskellige Staters Postbestyrelser indsende Rekvisitioner paa det Antal internationale, for alle Lande ens »5-Postmærker«, hvormed den vilde forsyne sig. Udgifterne til Fabrikation og Forsendelse (fra Bern) maatte betales til Verdenspostbureauet i Bern af de Stater, som rekvirerede Mærkerne.

Hvad derimod den enkelte Stat modtog som Betaling for de solgte Mærker, beholdt den naturligvis selv. Saaledes kunde dette uden Tvivl ordnes paa den simpleste Maade. Kun et lille Tillæg til den internationale Konvention vilde behøves.

Den Ulæmpe, at et nordisk Enkelt-Mærke vilde faa en ringere Købeævne end et tysk, og et tysk ringere

*) I England og muligvis flere Stater bruges Postfrimærker ogsaa i visse Tilfælde i Stedet for Mærker til Stempelpapir. Noget lignende kunde vel ogsaa med Nytte indføres her.

end et fransk — idet t. Ex. den franske Boghandler vel kun vilde regne for 5 Centimes, hvad Skandinaven havde betalt med 5 Øre, og Tyskeren med 5 Pfennig —, vilde næppe vise sig saa følelig, at man af den Grund undlod at føre sig de alligevel store Fordele ved Indførelsen af et Verdenspostmærke til Gode. Blev denne Ulæmpe i Tidens Løb føleligere, vilde den maaske gøre sin Nytte ved at medvirke til Indførelsen af et fælles Møntsystem for alle de Lande i Verdenspostforeningen, som tiltraadte ovennævnte Tillægskonvention.

Frygter man imidlertid den sidst nævnte Ulæmpe, kan man jo begynde med at indføre et internationalt Frimærke alene for Lande med samme Møntsystem, f. Ex. de tre nordiske Riger. Men i saa Fald burde man vel heller ikke indskrænke sig til et 5-Øre-Mærke alene. En Antydning i den Retning fremkom paa det 3dje skandinaviske nationaløkonomiske Møde i København den 6te Juli 1872 (se Forhandlingerne Side 122), men vakte da ikke videre Opmærksomhed. Senere har mange — ogsaa kyndige Postmænd — udtalt for mig, at sligt nu vist let lod sig gennemføre.

Bedre var det dog, om man strax kunde gøre det større Skridt og indføre et Verdenspostfrimærke, foreløbig kun til Værdien 5 og kun gældende for de til Verdenspostforeningen hørende Lande, som vilde tiltræde en Konvention herom.

Flere Indvendinger er rejste mod mit Forslag. I nogen nær Fremtid venter jeg det heller ikke gennemført. Dets Fremsættelse kan dog maaske gøre sin Nytte ved at bringe Flere til at arbejde paa Hindringernes Fjernelse eller til at finde Overgangsstadier. Som et saadant har jeg set en meget sagkyndig antyde: at det ene Statspostvæsen overtog officielt i de store Stæder at sælge enkeltvis nogle af de nærmeste Staters almindelige Frimærker, t. Ex. i Danmark: islandske, norske, svenske, tyske, franske og engelske.

Fredrik Bajer.
